

[Margrete Auken]

Det fortvivlende ved klapping i forhold til dumpning er, at hele bevisbyrden vedrørende farligheden er meget, meget mildere for klapping, end den er for dumpning. Derfor er det vigtigt, at vi får kigget meget nøje på det område. Jeg ved ikke, om hr. Trøjborg er klar over, at man f.eks. har klappet Esbjergs havneslam i Vadehavet oppe i Ho Bugt. Jeg ved ikke, om man gør det nu, men man har i hvert fald villet og har også gjort det. Dette blot for at sætte i relief, hvad det er, vi taler om her. Det er dér, den brænder på, for det er dér, vi faktisk har en hel masse ting, vi godt kunne gøre betydelig bedre, end vi gør i øjeblikket.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal forsøge at bidrage til opklaringen af noget af det her, så godt det nu kan lade sig gøre.

For det første vil jeg gerne sige, at Østersøkonventionen altså rettelig hedder Helsingforskonventionen. Nu hvor der er flere på tale, vil jeg gerne bidrage med den totale opklaring af, hvad tingene i virkeligheden hedder. Jeg ved ikke, om det gør det meget nemmere, men nu kan det jo så tages til referat. Det andet synes at være Øresundstoldens ophævelse i 1857, hvorved farvandene blev internationale. Det er ikke en helt personlig viden det her, det er en, jeg har fået tilført for nylig.

Jeg synes også, man skal diskutere nogle af de her ting, men vi må jo også sige, at havenes frihed er noget, der har eksisteret siden Odysseus og de besejlinger, der var dengang, men jeg vil tilføje, at det jo ikke er ensbetydende med, at der ikke er kommet et par nye momenter til siden.

Jeg synes, at forskellen mellem dumpning og klapping nu er afklaret.

Hvad angår spørgsmålet om orden i lovgivningen, vil jeg sige til fru Margrete Auken, at det er jeg sådan set enig i at man bør have, og jeg har også sagt, at hvis vi skal fremsætte et forslag omkring havmiljøloven, så synes jeg, vi skal tage det med.

Men derfra og så til at tage en separat behandling af det er et spørgsmål, som jeg tror vil blive afklaret, når man ser, hvad Miljøudvalget skal igennem af lovgivning næste år; så kan det godt være, man vil betakke sig for også at få en ændring i havmiljøloven. Jeg skal på et senere tidspunkt redegøre nærmere for den omfattende

de lovgivning, der jo netop, som det også har været antydnet, kommer ud af det, enkelt og effektivt. I første omgang vil det kræve rimelig effektivt arbejde af Miljø- og Planlægningsudvalget, hvis vi skal gennemføre de intentioner, vi har i øjeblikket med henblik på at simplificere tingene. Det kræver jo i reglen en hel del at få gjort tingene simplere.

Jeg har været inde på spørgsmålet om internationalt farvand, og jeg synes, vi skal arbejde videre med det i udvalget med hensyn til, hvad vi kan afklare, og hvad vi ikke kan afklare, hvor der kræves ændringer i lovgivningen, og hvor det er hensigtsmæssigt at gøre det.

Så er der spørgsmålet om klapping, hvor fru Margrete Auken antyder, at der kan være nogle reelle forskelle i håndteringen af tingene. Det vil jeg ikke afvise, for det er klart, at når vi vurderer spørgsmålet, også i forbindelse med Københavns Havn, så vurderer vi også de omkostninger, der er ved at gøre det på en anden måde. Sådan må det være. Vi siger jo, at klapping er tilladt, det vil sige, at vi godt kan flytte materiale fra én del af havnen til en anden del af havnen, fordi det miljømæssigt stort set er det samme. Nu ser vi bort fra, hvad der kan være af op-hvirvlinger og lignende. Vi er altså ikke færdige med det rent praktiske i det her, og det er en stor sag at sige uden videre, at alt klappet materiale skal genanvendes, altså til f.eks. bygningsmaterialer, som fru Margrete Auken bruger som et udmærket eksempel. I øjeblikket er det sådan, at halvdelen, tror jeg, af de affaldsmængder, vi i øvrigt håndterer på land, altså ikke i havet, faktisk er bygningsmaterialer, og det har vi også en idé om skal genanvendes. Da der i øvrigt ikke bygges særlig meget, kan det godt gå hen og blive et problem at få det genanvendt på en fornuftig måde. Jeg siger ikke, det ikke kan lade sig gøre. Jeg vil bare sige, at sådan som udviklingen er, og sådan som affaldsmængderne i øvrigt tegner sig på det almindelige affaldsområde, kan det godt være, at vi får rigeligt med bygningsmaterialer.

Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke skal arbejde videre med det, men det er grunden til, at vi har håndteret tingene sådan, som vi indtil videre har gjort. Men på den anden side arbejder vi jo med det, og meget præcist arbejder vi med det i den konkrete situation, der hedder Storebælt – uden at jeg dermed vil opfordre til en diskussion om denne problemstilling nu, jeg